

La pau, amb polèmica

La setmana passada, per fi, els principals països de les Nacions Unides es van posar d'acord en la redacció de la proposta definitiva de pau que hauran de firmar l'Iraq i Kuwait i les forces multinacionals.

Malgrat les resolucions de l'ONU, l'Iraq conservarà la seua capacitat ofensiva.

AFXIU

L'ONU vol donar per tancada definitivament la guerra del Golf. Per fer-ho, la nit del 3 d'abril, el Consell de Seguretat (quinze països entre els quals els Estats Units, l'URSS, la Xina, la Gran Bretanya, França, Cuba, Ièmen, l'Equador, el Zaire, Zimbawe, la Costa d'Ivori...) va aprovar un text, presentat pels cinc grans i redactat en primera instància per l'ambaixador soviètic que imposava les condicions que es consideren definitives per a donar per tancada la guerra.

Aquestes condicions es divideixen principalment en quatre grans grups. El primer fa referència a les mesures d'embargament internacional del comerç amb l'Iraq. En aquest apartat es decreta el final de l'embargament alimentari i d'una part de l'em-

bargament econòmic però es manté l'embargament del comerç d'armes i una part substancial de l'embargament industrial. En concret aquell que fa referència a productes susceptibles de doble ús, civil i militar. Una fórmula vaga i imprecisa ja que és molt difícil delimitar on acaba l'un i on comença l'altre.

El segon apartat de l'acord fa referència a les armes de destrucció massiva. En aquest punt es demana la destrucció de l'arsenal químic iraquí i també de l'armament biològic. De la mateixa manera, per evitar-ne una possible fabricació, també es demana a l'Iraq que entregue qualsevol material que es trobe en el seu poder i puga produir una bomba atòmica. També es reclama la destrucció dels míssils balístics d'un

abast de vol superior als 150 quilòmetres (susceptibles per tant d'atacar Israel o l'Aràbia Saudita). En aquest punt hi va haver una forta discussió ja que en un principi es reclamava la destrucció de tots els míssils, incloent-hi els anti-tanc de curt abast, per exemple. Al final, però, la resolució només afecta les armes qualificades com a ofensives. Al darrere d'aquest matís hi ha una de les discussions més àrdues de la postguerra: ¿l'Iraq ha de conservar la seua capacitat defensiva o no?. S'ha adoptat finalment la tesi que sí per evitar la desmembració de l'Iraq a mans de xiïtes i kurds. Però la conseqüència d'aquest realisme no és una altra que les matances indiscriminades practicades impunement per la Guàrdia Republicana que fa unes set-

manes només era el gran enemic a abatir. Així i tot les contradiccions no s'acaben. Perque si per d'una banda es deixa que l'Iraq mantinga una bona part de la seua capacitat militar, per una altra es decreta l'embargament, la continuació de l'embargament, sobre les compres militars. És difícil així saber quant de temps podrà mantenir la seua capacitat operativa un exèrcit com l'iraquí.

La tercera part de la resolució fa referència als afers econòmics derivats de la guerra. En concret a les indemnitzacions amb que l'Iraq haurà de compensar i indemnitzar les nombroses desastres de guerra que va provocar a l'emiat de Kuwait.

En aquest punt l'ONU ha arbitrat un sistema de pagament que podria portar cua.

Aquest sistema implica, en principi (encara que la forma definitiva només la decidirà al final el secretari general de l'ONU) que les Nacions Unides crearan un organisme de control de les vendes del petroli iraquiana. Aquest organisme estarà dedicat a saber quants diners guanya l'Iraq amb el petroli i a determinar quina quantitat d'aquests diners hauria d'anar a parar al Kuwait com a compensació de guerra. Sens dubte aquest aspecte del pla de pau és el més complicat i polèmic ja que implica la fiscalització directa de la vida econòmica d'un país. En altres ocasions s'han imposat mecanismes de recaptació dels diners que es volien destinar a aquesta funció. Aquesta vegada però s'ha anat molt més lluny. Així els detractors d'aquest punt es queixen que d'aquesta manera s'imposa a l'Iraq una cessió de sobirania sobre un dels apartats sagrats dels atributs estatals (la gestió de l'economia). A més, però, s'estableix un control sobre un producte, el petroli, que ha estat vist com el motiu real i últim de la guerra.

El quart apartat i l'últim dels principals fa referència a les fronteres i, tal i com és lògic, reclama que l'Iraq reconegui les fronteres anteriors a la invasió del 2 d'agost del 1990, que van ser establertes per un tractat entre els dos països signat el 4 d'octubre del 1963.

L'ONU hi desplegarà observadors en una franja de terreny de cinc quilòmetres cap a l'interior del Kuwait i deu cap a l'interior de l'Iraq. Teòricament aquest desplegament farà innecessària la presència de les forces multinacionals al sud de l'Iraq però és més que probable que aquestes es quedin com a mínim al Kuwait, a petició de l'emir mateix.

Vicent Partal